

— Да си вървимъ, момчета, да си вървимъ, — се зачулъ изъ гората звънливия гласъ на Василя.

— Колко си чевръстъ! Набралъ си много и викашъ, а нашитѣ сж още малко. Ний ще останемъ да си наберемъ още, — се зачухъ гласове между бръстовитѣ и елхитѣ

Слѣдъ половина часъ, половината отъ дѣцата се отправихъ за у тѣхъ, а другитѣ останяхъ да бержтъ още ягоди.

— Момчета, хайдете да ви завѣдъ на едно хубаво мѣсто, тамъ ще наберемъ колкото искаме малини! — прѣдложи Янко.

— Щомъ знаешъ, че сж много — да отидемъ — съгласили всички.

Дълго врѣме се скитали дѣцата, като си приказвали все за мѣстото, гдѣто имало много малини. Но никждѣ не можали да го намѣржтъ.

— Ужъ си ходилъ, Янко, пѣкъ ни водишъ, водишъ все напраздно — забѣлѣжилъ Симеонъ.

— Ний вчера съ Алекса набрахме много нѣщо, е-е-е тамъ, по онзи пѣтъ на сръща — разказваше Янко като сочеше съ ржка мѣсгото.

— Момчета, по-добрѣ е да си вървимъ вече у дома, защото сме уморени — каза Симеонъ.

— У дома, у дома! — развикахъ се всички, освѣнъ Янка.

— А пѣкъ азъ у дома си не отивамъ, азъ ягоди ще търсж.

— Е, то е твоя работа — върви самичѣкъ

— И самъ да съмъ ще отидж.

Дѣцата се върнахъ къмъ дома си, а Янко трѣгнж на татѣкъ по пѣтя. Вървѣ, вървѣ — умори се. Стигнж до една полянка и поседнж.

— Не, не е това мѣстото, тукъ ний не сме дохождали, — мисли си Янко.